



## LES FULLES DE DOMINICALS

DC

Deliberadament hem deixat passar unes setmanes, amb l'esperança de que la nostra petita crònica numerada amb el nombre de siscentos no s'escaigués en plena fúria guerrera. Hauríem volgut que l'esdevingut fos avui ja com un somni i reemprendre nosaltres el camí del setè centenar amb l'enlluernament de la nova pàtria que s'està forjant. Però no pot ésser això; dissortadament som en plena guerra, en plena orgia de monstruositats i heroïcitats... Prou; diríem disbarats i incoherències que, amb tot, encara no traduïren el fàstic, la repulsió que sentim per aquestes lluites fratricides.

Es precisa situar-nos serenament i fer-nos capaços de l'hora que vivim. L'èxit segur, indiscutible, al nostre entendre, de les armes governamentals, més que en el braó dels lluitadors més que en la disciplina d'un ideal comú, més que en els avantatges materials de la situació de les forces lleials, el x'frem nosaltres en aquest fons de grandiosa seriositat del moviment patriòtic i popular. No es tracta ara ni de política ni de tàctica de partits, ni d'avenços electorals; es debat quelcom a'una severitat ideal que astora per la seva magnitud.

Hom pot copsar en mig de l'entusiasme milicià, malgrat l'aldarull juvenívols dels que van a oferir llurs vides al front de lluita, una consciència profunda de la majestat de l'obra que pretenen cimbellar. Ací mateix, a Granollers, oïrem, dies passats, la següent recriminació:

—Hem vingut ací a posar ordre i tu parlant ets un marrà, això no és del cas (*textual*).

Es una mostra del coneixement de la responsabilitat que anima al poble.

Doncs, bé; és en aquest aspecte preferentment sota el que es fonamenta la certitud de la victòria, al nostre entendre. Cal que no es perdi ni un sol instant aquesta serena seriositat de les hores greus que travessa la pàtria. Abans de donar un pas, meditació, seguretat, absolut convenciment de que no serà en fals. Perquè el feixisme no es derroca ni amb la mort de tots els feixistes, si fos possible. El feixisme es derrocarà definitivament quan la nova màquina estatal rutlli amb aquella justesa de principis, amb aquella precisió de forma i intenció que avui és en el plànol i demà serà una realitat.

Per damunt de tot, la victòria ha de tenir la magna virtut de no caure en el defecte de les normes passades; concitar odis, cobejar venjances. No; això mai. Seria tant com provocar un desgavell irreparable per sempre més. Justícia, absoluta justícia; ferma, serena, implacable, però sempre despassionada; puix el que el poble anhela és pau; no una nova modalitat de la guerra.

I vulgui el desig que no es vessi una sola gota més de sang.

L'ALTRE



### REPORTATGE PINTORESC

#### Casaments a trenta-cinc pessetes

Després de la formidable caiguda d'estrelles que han deixat el firmament llis com un segell de llibertat, i de la caiguda de sotanes negres i monuments tanmateix negres també, celebrem el tomb que hem donat i acatem-lo en tots els seus aspectes.

Un d'ells, el casament. Abans, «casar-se pel civil» era una ignomínia. Així ho consideraven els que feien de l'acte matrimonial una petulància o exhibicionisme. La núvia amb vestit blanc, llarg fins als peus i un majestuós ram de flors blanques. Tota ella un símbol, blanca i pura. Com a contrast, el nuvi vestit de negre de dalt a baix, i amb coll fort de mosca. Una hora d'escoltar tot un sant epistolari i tot seguit estretes de mans, felicitacions, llàgrimes, — com més llàgrimes millor, — una passejada en automòbil carretera amunt i carretera avall, perquè el poble se'n donés compte i per últim un suculent dinar, el més important del qual era el nombre de comensals. Un centenar!... Els familiars dels nuvis quedaven bé davant de les respectives amistats... Però, quantes factures han quedat a l'aire, com fulls de calendari!... Pregunteu-ho als fondistes...

Recordava tot això, mentre feia el meu camí vers al jutjat municipal. El sol roent d'aquestes onze hores del migdia, m'han desvetllat el pensament... Cosa estranyal!...

M'interessava conèixer el nombre de casaments civils que hi ha hagut aquests dies. A la plaça la brigada municipal treu les darreres deixalles del mercat matinal. Faig la meua entrada al casal de l'Ajuntament per la porta de ferro, tan feixuga. En el vestíbol, gent que es belluga i el mou. Hi ha molta feina a fer! El jutge no pot atendre'm. Jo, però, com que no vull deixar enrera el que m'he proposat, trobo a l'auxiliar, qui molt amablement aten la meua petició.

Durant aquests dies de revolta hi ha hagut tres casaments. L'auxiliar se'n lamenta. Massa pocs! El treball a fer és molt democràtic. No precisa anar mudat ni amb carrossa. La petició matrimonial es fa en un full on consten els noms dels pares, avis i tota l'escala geneològica dels dos contraients. Finit aquest treball de documentació, l'auxiliar els en dona lectura amb tots els ets i uts, prèvia la signatura del jutge municipal. Seguidament, i com a segell d'unió, és llegit l'article 56 de la Constitució que data encara de l'any 1876 i que diu així:

«Sección Cuarta. — Artículo 56 — Los cónyuges están obligados a vivir juntos, guardarse fidelidad y socorrerse mutuamente.»

Anys enrera era costum de llegir un altre article, el 57; però Margarita Nelken va ometre'l, perquè va creure que els que desitgen casar-se volen anar com n'és de pressa millor. Diu així: «Artículo 57. — El marido debe proteger a la mujer y ésta obedecer al marido.»

Com a detall curiós, quan l'auxiliar llegeix el tros aquell de: «*Fuiano de tal, de sitga per esposa a, etc?...*» molts, impensadament, responen amb un afirmatiu: «Sí, pare!».

Comentem els casos i anècdotes que es succeeixen en els casaments civils. La llista és incomptable. Dels tres casaments que hi varen haver aquests dies, el darrer va efectuar-se a les vuit del vespre, per por dels nuvis que els vegessin... Comentem el cas d'aquell marit i muller que teia un any que eren casats solament per l'església. Però, naturalment, en cremar-se l'arxiu parroquial, la núvia va creure's que deixava d'ésser casada. L'angúnia i la por de que li fugís el marit, va fer-la caure malalta. Fou necessari, per a fer-li veure l'error, casar-se civilment en el propi lliu del matrimoni, que abans d'aquell moment havia deixat d'ésser-ho...

Riem l'acudit i per últim preguntem quant costa un acte matrimonial. L'auxiliar es lamenta. No s'hi guanya res. Preu de tarifa. Comptant hi les despeses, que quasi totes són per pòlisses de sis rals, unes trenta-cinc pessetes...

Surto entusiasmat. Trenta-cinc pessetes un casament... Rebaixa d'un cinquanta per cent en el lloguer del pis... El llum, fins a quinze quilovàts, de franc... Amb la competència, els mobles a donar... Augment del quinze per cent en el jornal... Ja puc casar-me!...

Oblidava, però, un detall: la dona. Necessito una dona que m'estimi, que em socorri i que vulgui casar-se com jo, per trenta-cinc pessetes...

JOAN VERNET